

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

UNELMATE PRUUT

Esimene raamat

Susan Mallery
Dream Bride
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb **Harlequin Books S.A.-lt** ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 1999 by Susan W. Macias

© 2014 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B07275814
ISBN 978-9949-25-571-9

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

ESIMENE PEATÜKK

„Soovin, et mina näeksin unes oma tulevast abikaasat,“ lausus Cassie naerdes. „Ma tean, kui elevil sa sellest oled.“

Chloe Bradley Wright vaatas õele otsa. „Ja kuidas veel. Ei oska kohe sõnul väljendadagi.“ Ta näppis öösärgi pehmet pitsi. „Kas ma tõesti pean seda tegema?“

„Sa ei *pea* mitte midagi tegema.“

Kui see vaid oleks nii, mõtles Chloe kahetsusega. Tal ei jää muud üle, kui see totakas öösärk selga panna. Tema kahekümne viies sünnipäev on käes ja ühtlasi aeg osaleda perelegendis. Kuigi tema ei uskunud ei võluväesse ega igavesse õnne. Tema oli seisukohal, et armumine või teisest inimesest hoolimine toob kaasa üksnes südamevalu.

Ta avas suu, et oma arvamust avaldada, kuid surus huuled kokku. *Tema* ei pruugi ju seda uskuda, kuid ta õde Cassie uskus sellesse nende mõlema eest.

Chloe vaatas nägu, mis oli talle peaaegu sama tuttav nagu ta enda oma. Cassie oli lapsendatud, kuid temast kõigest pool

aastat noorem. Nad olid olnud kogu aeg koos sellest ajast saati, kui Cassie oli neljakuune, ning olid parimad sõbrad. Chloe oli rohkem kui ühel korral väljendanud oma üsnagi küünilist suhtumist, kuid Cassie usk legendi püsis vankumatuna. Milleks siis üritada nüüd õde ringi veenda. Küsimus on ju vaid ühes öös. Mis seal ikka.

„Hea küll, ma panen selle selga,“ ütles ta vastutulelikult.

Cassie kallistas teda. „Ma teadsin, et sa teed seda,“ ütles ta voodilt maha hüpates. Lühikesed paksud pruunid juuksed lendlesid ta näo ümber. „Lähem räägin tädi Charityle. Ta on kindlasti üllatunud.“

„Arvan, et mitte,“ pobises Chloe üksi jäädes. Tädi Charityl oli selliste asjade suhtes kuues meel. Võis arvata, et tädi juba teab, keda tema unes näeb.

„Mina ei näe unes mitte kedagi,“ teatas Chloe T-särki üle pea tõmmates ja teksaseid jalast võttes. „See on ju pelgalt öösärk. Me elame ju ometigi kahekümne esimesel sajandil! Selliseid asju ei usu mitte keegi.“

Ta tegi rinnahoidja kinnise lahti ja viskas rinnahoidja põrandale ning võttis öösärgi. Puuvillkangas tundus käes jahe ja ta vöbistas tahtmatult õlgu.

„Pole midagi,“ mõtles ta. Kuid enne öösärgi selgapanekut kõhkles ta ikkagi. Mis siis, kui legend vastabki tõele? Mis siis, kui ta näeb tõesti unes oma elu armastust? Mis siis, kui... “Mis siis, kui tulnukad röövivad tänavalt inimesi?” küsis ta hoopis.

„Oh, ma ei usu, et need jutud tõele vastavad,“ ütles tädi sisse astudes. Charity kergitas tumedaid kulme. „Kas Cassie pidi sul kõvasti käsi väänama, et nõustusid öösärki kandma?“

Chloe kehtas öösärki kohendades õlgu. „Mitte eriti. Ju on see Bradley naiste puhul sama vältimatu nagu sünnipäevad

ja maksud. Mul on lihtsalt kahju, et ta on hommikul pettunud.“

„Jah,“ tõdes Charity voodi juurde minnes ja sellelt päevatekki tõmmates. „Kahju tõesti. Cassie on selles mõttes haruldane, et tema usub tõeliselt. Selliseid pole enam palju.“

Chloe sai küll sel päeval kahekümne viie aastaseks, kuid ühtäkki tundis ta end nagu kümneaastane laps, kelle lemmiktädi uurib ta tunnistust ja tõdeb, et ta hinnetel pole viga midagi, kuna ta andis ju endast parima.

„Ega siis sina ometigi seda legendi usu?“ küsis Chloe voodiservale potsatades.

Charity istus ta kõrvale. Tädi oli keskmist kasvu ja Wrightide suguvõsa tumedate silmade ja juustega. Ta pidi olema üle viiekümne, kuid nägi välja kümnekond aastat noorem.

„Ma olen kogu maailma läbi reisitud,“ tuletas ta Chloele meelde. „Olen näinud palju uskumatuid asju. Ja mis puutub võimaläesse ja legendidesse...“ Ta kehtas õlgu. „Kes seda oskab öelda, mis on tõeline ja mis mitte.“

Chloe turtsatas. „Jäta nüüd. Kas sa tahad siis öelda, et see öösärk on mitusada aastat vana ja nõiutud?“

„Kes seda teab.“

Chloe näppis öösärgi pehmet kangast. „Nii vana asja kohta on see hämmastavalt heas seisundis.“

„Mina samuti, kullake,“ ütles Charity ta kätt patsutades.

„Sina pole ju vana.“ Ta hingas sügavalt sisse. „Oleks ju väga tore, kui kõik see tõele vastaks, aga ma lihtsalt ei suuda seda uskuda.“

„Nüüd räägib sinus ajakirjanik.“

„Nõus. Aga keegi selles peres peab ju ka praktilise meelega olema. Teie Cassiega hõljute ju kogu aeg pilvedes.“

„Ma olen tagasi,“ kuulutas Cassie tuppa kekseldes. Tal oli midagi käes ja veel enne, kui Chloe jõudis mõistatada, mis see võiks olla, viskas Cassie selle õhku. Chloe, tädi Charity ja voodi peale langesid roosad ja kreemikad roosi õielehed.

„See on minu poolt,“ ütles Cassie kapi ette tugitooli potsatades.

Chloe noppis juustest roosiõisi. Niisuguse armastust tulvil toetuse ees andis ta ärritus järele. Tal pole ju õigust traditsiooniga vägikaigast vedada.

„Sina jäid peale,“ ütles ta püsti tõustes.

Ka Charity tõusis püsti. „Nii ongi kõige parem, kullake. Küllap saad sellest ise ka aru.“ Ta ootas, kuni Chloe läks voodisse, ja pani talle siis teki peale. „Ilusaid unenägusid.“

Pärast tädi lahkumist kummardus Cassie voodi kohale. „Näe unes kedagi imelist,“ soovitas ta. „Rikast ja nägusat ja väga armastavat.“ Ta suurte tumedate silmade pilk läks neid sõnu öeldes soojaks. „Kedagi, kellega tahad kogu elu koos olla.“

„Oled sina vast ikka romantik,“ aasis Chloe. „Annan endast parima.“

Cassie ajas end sirgu. „Ja hommikul räägid mulle kõik ära. Üksikasjalikult. Põhjalikult.“

„Teen seda. Oh, ja suur tänu peo eest. Pidu oli väga tore.“

Õde naeratas. „Tegin seda rõõmuga.“ Ta väljus toast ja pani ukse enda järel kinni.

Chloe toetus küünarnukile ja kustutas lambi, siis aga heitis pikali voodisse, mis oli olnud tema oma sellest ajast peale, kui ta sai kolmeteistaastaseks. Tuba oli mitu remonti üle elanud, aga kui jätta välja kolm keskkooliaastat, oli ta kogu elu maganud siin toas. Kõik selle toa ja maja ja isegi linna juures oli talle tuttav. Kuid täna tundus kõik kuidagi teistmoodi.

„Õhkkond,“ lausus ta endamisi vaikselt. Kõik need jutud võluväest ja legendidest. See avaldab lõpuks mõju isegi temasugusele paadunud küünikule.

Ta tõmbas teki lõua alla ja sulges silmad. Ta silme eest käisid läbi pildid sünnipäevapeost ja töid ta näole naeratus. Ta oli tahtnud väikest pidu, üksnes sõbrad ja lähedased. Cassie ja tädi Charity tegid õhtusöögi. Kingitused olid naljakad ja talle meeldis nii. Temale ei istunud sentimentaalsed asjad.

Teda ootas ajakirja juures, kus ta töötas, toimekas nädal. Ta mõtles asjadele, millega peab järgmise paari päeva jooksul tegelema.

Ja sedamööda, kuidas ta meeled rahunesid ja uni hakkas võimust võtma, tungisid sisse mõtted legendist. Suguvõsa legendi kohaselt oli üks noor naine päästnud mitme sajandi eest mustlasnaise kindlast surmast. Tänutäheks oli mustlasnaine kinkinud tolele naisele võluöösärgi. Kui Chloe suguvõsa – Bradley suguvõsa – naised kannavad oma kahekümne viienda sünnipäeva öösel seda öösärki, näevad nad unes meest, kellest saab nende abikaasa. Ja see abielu on pikk ja õnnelik.

„Jajah,“ pobises Chloe külili keerates. „Küllap ta tuleb valgel hobusel ja niidab mu jalust.“

Ta teadis täpselt, mida unes näeb – mida oli ikka näinud. Mitte midagi. Tema ööd olid sama rahulikud ja sündmustevaeased nagu tühi sahtel ja just nii talle meeldiski. Öösärgil pole mingit võlujõudu. Legend pole päris. Ja äkki oli ta väga-väga unine.

Mees ilmus pimedusest, kuid mitte valgel hobusel, vaid džiiibiga, mis sõitis mootori mürisedes mäest üles.

„See ei saa võimalik olla,“ mõtles Chloe, kuigi teda valdas elevus. Ta surus end vastu kaljut, tuul lehvitas ta juukseid ja pani öösärgi purjena laperdama.

„Öösärgi?“ Ta vahtis end. Armas jumal, ta oli õhukese puuvillase särgi all ihualasti. Mis pagan...?

„Sa näed und,“ veenis ta end. „Ongi kõik. Näed lihtsalt und. Mine sündmustega kaasa ja kõik on korras.“

Kuid kuigi ta end niimoodi veenis, peksis ta süda ikkagi, kui džiiip lähemale jõudis. Selles istuv mees peatas auto otse tema ees ja väljus autost.

Mees oli pikk – palju pikem kui Chloe, kes oli meeter seitsekümmend viis – ja sale. „Vähemalt näeb ta tõesti hea välja,“ mõtles Chloe endamisi. „Kui ma juba pean mingist võõrast mehest und nägema, siis pole mul vähimatki tahtmist, et ta näeb välja nagu mõni nohik.“

Mees ei lausunud sõnagi. Ta tuli Chloe juurde, kiskus endal särgi seljast ja surus Chloe kõvasti vastu oma läikivat rinda.

„See meeldib mulle,“ tõdes Chloe tundes, kuidas mehe tugev keha tema oma vastu surus.

„Kuss, kallis. Mina olen sinu saatus.“

„Ahah. Ja minu esiema on kuninganna Victoria.“

Ta vahtis mehe rohelistesse silmadesse, nii rohelisi silmi polnud ta elu seeski näinud. Unenägu oli hämmastavalt tõeline. Ta tundis tuult, mehe keha kuumust, mehe hingeõhku näol. Ta neelatas. Ta tundis isegi, kuidas mees end ta vastu surus. Vaul! Ta ei tahtnud sugugi, et asi sellega piirduks. Ilmselt oli ta alateadvusel tema eluga igav.

„Ma tahan sind,“ ütles mees.

„Siis võta mind, suur poiss. Ma olen sinu.“

Mees suudles teda. Chloe surus maha ehmatusest ja naudingu tingitud karjatuse. Nii palju siis sündmustega kaasa minekust.